

Ændringsforslag nr. 518
forkastedes med 118 stemmer mod 43; 7 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 519
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 520
forkastedes med 125 stemmer mod 43.

Ændringsforslag nr. 521
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 522
forkastedes med 137 stemmer mod 26; 5 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 523
forkastedes med 131 stemmer mod 37.

Ændringsforslag nr. 524-526
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 527
forkastedes med 150 stemmer mod 18.

Ændringsforslag nr. 549
forkastedes med 150 stemmer mod 18.

Ændringsforslag nr. 528 og 529
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 530
vedtoges med 99 stemmer mod 50; 19 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes til forhandling.

Formanden:

Taletiden er for ordførerne aftalt til 10 minutter i første omgang og 5 minutter i anden omgang.

Erling Olsen (S):

Det gamle finansår er ved at rinde ud, og vi er på vej ind i et nyt, og som ved alle årsskifter kan det være nyttigt at se både tilbage og frem. Ser vi tilbage, kan vi se det forslag til finanslov, vi om lidt skal vedtage som bekræftelsen af tre forlig, septemberforliget i 1975, augustforliget i 1976 og februarforliget i 1977. Disse forlig fortæller os, at nok kan vi strides her i landet, nok kan vi være længe om at finde

sammen, men når vi skal, så vil vi, og når vi vil, så kan vi.

Lad mig først sige lidt om, hvorfor vi skulle. Vi skulle ganske enkelt, fordi der var international krise. Ved siden af vores ældgamle valuta-problem havde vi fået et arbejdsløshedsproblem, og det kunne alene bekæmpes, hvis vi opgav en del af vores indre stridigheder og stod sammen indadtil som udadtil.

Danmarks grundlæggende problem har været mangel på politisk stabilitet. Det har år efter år forhindret os i at føre en langsigtet økonomisk politik. I de internationalt gode tider gav det os for høj en inflationstakt og et ubehageligt, men dog overkommeligt valuta-problem. I de internationalt dårlige tider fjede det dertil et betydeligt beskæftigelsesproblem og en gældsætning, der tog et omfang, som var foruroligende og ødelæggende for vores internationale kreditværdighed. Situationen blev ganske enkelt uholdbar, og derfor var vi her i landet pisket til at finde sammen for at rette skuden op. Vi skulle.

Man kan med god ret spørge, hvorfor vi nu pludselig skulle, når vi i mange år ikke havde skullet. Det er det samme som at spørge om, hvorfor de gode tider i den vestlige verden afløstes af dårlige. Den almindeligste forklaring herpå er oliekrisen, og det er også rigtigt, at oliekrisen fik USA, Japan, Vesttyskland og andre betydende lande til at stramme deres økonomiske politik ganske særligt. Det er også rigtigt, at den danske økonomi fik en ekstra lussing gennem olieprisforhøjelserne, men det var alligevel engangsvirkninger, som den vestlige verden nu langsomt, men sikkert, er ved at komme over.

Ja vel, man er ved at komme over olieprishoket, og konjunkturerne er på vej opad, men det går langsomt. Hvorfor gør det nu det? Ja, svaret er, at vi allerede før oliekrisen så kræfter, der trak produktion og beskæftigelse i den vestlige verden nedad. Disse tilbageholdende kræfter var skabt af frygt for inflation. I alle vestlige lande havde man i mange år sikret beskæftigelsen ved at skabe den fornødne købekraft. Det havde løst et gammelt problem, arbejdsløshedsproblemet, men skabt et nyt problem, nemlig inflationen, og efterhånden nåede mange, som ikke var bange for at miste deres job, dertil, at de nærmest foretrak det gamle problem fremfor det nye.

Et flertal i befolkningerne rundt omkring gik derfor ind for en stramning af den økono-